

Taylor Smith

Freemountaini történetek

Egyetlen

2017

Bevezető

1972. decembere

Gyönyörű volt, ahogy hatalmas pelyhekben esett a hó, a táj lassan kezdett teljesen fehérbe öltözni. Az emberek élvezték a téli hóesést, a gyerekek vidáman, hangosan kacagva élvezték, ahogy kinyújtott nyelvükre olvad a friss, hideg hó, ahogy a szánkó száguld a fenekük alatt. Nagykabátba burkolózva sietett mindenki a dolgára, de ő élvezte ezt a természeti csodát. Boldog volt, annyira, hogy képtelen volt szavakba önteni.

A csöppség, aki a gondosan letakart babakocsiban szunyókált, váratlanul felsírt, és ő aggódva hajolt le. Hatalmas, barna szemekkel nézett vissza rá, és a pillanatnyi rosszkedv egy pillanat alatt elszállt, ahogy meglátta az ismerős arcot. Apró, cseresznye piros szája széles mosolyra húzódott és csilingelő kacagással örült, hogy még sincs egyedül. Apa ott van, és vigyáz rá.

A bevásárlóközpontban rengetegen voltak, mindenki a megfelelő karácsonyi ajándékot kereste, vagy éppen csak a szabadidejét töltötte egy kis kirakat-nézegetéssel. Levette a vastag télikabátot, kicsomagolta a halvány lila, virágmintás babakocsit, hogy végre kézbe vehesse azt a kis apróságot, akivel megajándékozta az élet. Gyönyörű volt, mint az édesanyja és a testvére. Shane három éves volt és akár hányszor ránézett, az édesanyja jutott róla eszébe. Ahogy a kislányról mindenkinek az édesapja, de ő akkor is a feleségét látta benne. Veronica egy hónapos volt, és bár a születését csak az ünnepek utánra várták, most már örült, hogy itt van. A kezdeti aggodalom elmúlt, és most már tökéletes volt minden. Megtalálta a hivatását, csodálatos családja van és sok hűséges barátja. Elégedett volt az életével. Egészen addig a napig.

Ráncok borították széles homlokát, ahogy eszébe jutott az, amiért tulajdonképpen itt van. Jobban szeretett volna vásárolni és az ünnepekkel foglalkozni, mint azzal, hogy ami történt vele, mennyire fogja befolyásolni az életét. Valahol mélyen legbelül nem akart foglalkozni vele, de a tisztessége, a becsülete nem engedte, hogy eltemesse magában.

Sok barátja volt, szerette és támogatta őket a döntéseikben és együtt tanult velük a hibáikból. És ez kölcsönös volt. Szerencsésnek tartotta magát, amiért ilyen emberek veszik körül, és hálás volt, hogy egyikük kiemelkedett közülük. Sok minden mentek együtt keresztül, az élet nagyon erős kapcsolatot kövált közük. Ezért fordult hozzá, mert bízott az ösztöneiben és a tanácsaiban.

Nem tudott dönteni. Az esze azt súgta, hagyja elmenni, temesse el és éljen boldogan. A szíve, a meggyőződése és a becsülete pedig azt, hogy álljon az igazság mellé, hiszen az az ember megérdemli, hogy a haláláért felelős embereket megbüntessék és elítéljék. Csakhogy sok veszítenivalója volt és most félelem szorította össze a szívét. A családjára gondolt, a felelősségre, amit apaként viselnie kell. Édes teher volt ez és soha nem cserélné el semmi pénzért. Kezébe fogta a fényképet, amit nem sokkal azután készítettek, hogy a kislánya megszületett. A családja, a felesége, akibe még most is ugyan olyan szerelmes volt, mint mikor először meglátta, a fia, aki igazi rosszcsonst és a kislánya, aki olyan volt, mint egy tündér. Óriási felelősség.

Végül a szívére hallgatott. Karácsony előtt egy héttel döntött, és mielőtt meggondolta volna magát, besétált a főutcán álló épületbe. Nem volt idegen számára az épület, sokszor járt már itt, de ebből az okból, most először. Izzadt a tenyere, a szíve pedig a torkában dobogott. Beszéltek róla, sokszor órákon át telefonon egyeztettek, és bár biztos volt magában, mikor belépett az épületbe, a hófehér irodaajtó előtt, amelyen apró rézbetűk jelezték a szoba tulajdonosát, elbizonytalan-

dott. Vajon helyesen cselekszik? Felelősségteljes döntést hozott?

December 23-án sűrű pelyhekben hullott a hó, ám mégsem élvezte. A kicsi, saját kezük által felépített ház ajtajában állt, figyelte a hóesést, és úgy érezte nem boldog. Aggódott és félt. Leginkább a családját féltette, akik semmit sem tudtak arról a döntésről és vallomásról, melyet tegnap tett. Bizott a feleségében, tisztelte és szerette, de nem akart egy ilyen nehéz döntést és ilyen nagy felelősséget a vállára tenni. Csakhogy előbb-utóbb beszélnie kell vele, tudatni, hogy ezek után semmi sem lesz már a régi. Meg kell mondania, hogy az életük fenekestül felfordul majd, és hogy nemsokára mindent maguk mögött kell majd hagyniuk.

Őket várta, a családját. De nem jöttek, és kezdett nagyon rossz érzése lenni. Épp a telefonért nyúlt, mikor megjelent a sűrű pelyheken keresztül, halványan egy autó lámpájának fénye. Megnyugodott, mikor a fény közeledett és bekanyarodott a felhajtóra. Felesége hófehér kabátjában kiszállt a kocsi-ból, hátulról pedig néhány perccel később egy rikító zöld kabátba bújt kisfiú robbant ki és hangos kiáltással rohant felé. Shane imádta a havat, még inkább az édesapját, rajongott érte. De mióta megszületett a kishúga, osztoznia kellett, és ezt az új helyzetet nehezen viselte. Ezért találták ki a mai napot, amit csak hármásban fognak tölteni. Veronica-t átvit-ték a felesége szüleihez, és már minden készen állt a hármásban töltendő estére. Játék, hamburger, órákig tartó fürdés a meleg fürdőszobában és végül az esti mese. És ezúttal együtt alszanak.

Furcsa volt a csend. Shane már pizsamában téblábolt a hálószobában, nem igazán akart lefeküdni. Végül nagy nehezen lefektette és a kiválasztott könyvet az ágyra tette. Nem akarta a felesége nélkül elkezdni. Sylvia még gyorsan rendet akart tenni, sosem szerette, ha a mosatlan edény ott marad

éjszakára. Ő hagyta volna, de felesége nem engedett a szokásból.

Arra lett figyelmes, hogy nincs zaj. Nem zörögtek a tányérok, nem hallotta a tiszta poharak csilingelését, ahogy összefogja őket, mikor elrakja a helyére, nem csapódtak a fiókok. Shane-t megkérte maradjon fent, majd elindult lefelé, hogy megnézzze, mi történhetett.

Sehol sem látta, egészen addig, míg be nem lépett a konyhába. Felesége a földön feküdt, a csillogóra súrolt konyhakövön egyre nagyobb tócsát rajzolt a testéből kifolyó vér. Felordított és zokogva térdelt le mellé. Karjába vette, szólongatta, de Sylvia már nem felelt. Mindig ragyogó, zafír zöld szeme hidegen, élettelenül meredt a plafonra.

Segítség, segítséget kell hívnia, gondolta kétségbeesetten, de képtelen volt elengedni a nőt, akit szeret. Szorította és közben érezte, hogy a szíve darabokra törik. A következő pillanatban újabb félelem szúrta át a szívét, Shane-re gondolt, aki odafent van egyedül és védtelenül. Felpattant és megindult az emelet felé. Nem ért el a lépcsőig. Szívébe éles, romboló fájdalom hasított, az utolsó gondolata a fia volt és a lánya. És az, hogy életében először és utoljára, rossz döntést hozott.